

23/03/2012 14:56

Entrevista a Laia Ortiz, diputada per ICV-EUiA al Congrés

“PP, PSOE i CiU han incrementat la seva agressivitat cap a les formacions petites”

Jordi Molina

De fer política a Sant Andreu des de Joves d'Esquerra Verda a fer de diputada a Madrid per

ICV-EUiA. La nova tasca de **Laia Ortiz** (Barcelona, 1979) ha dividit la seva vida en dos i li ha plantejat nous reptes en la seva trajectòria política. L'ecosocialista, acompanyada per **Joan Coscubiela** i **Joan Josep Nuet**, se sent còmoda en el grup d'Izquierda Plural —“en Gaspar Llamazares és un crac!”— i assegura que la seva formació té la intenció “d'aixecar les catifes” de la Cambra Baixa i canviar allò que no funciona.

Fa unes hores deia el seu company de files Raül Romeva que és necessari avançar cap a "l'autonomia plena" de Catalunya. ICV ha anat deixant el federalisme per assumir una identitat més sobiranista?

Sí que hem avançat a posicions més sobiranistes, com la societat. Sempre hem defensat el dret a l'autodeterminació però aquest implica que tothom se senti inclòs en la pregunta, i no valen respostes predeterminades. ICV vol ser un punt de trobada entre federalistes i independentistes i, en aquest sentit, cada membre té els seus matisos. Després de la sentència en contra de l'Estatut, ICV ha fet un pas endavant per deixar en evidència la manca de legitimitat del Constitucional.

Què dirien els seus companys de grup al Congrés sobre un hipotètic referèndum sobre la independència?

Com a grup, Izquierda Plural, són més proclius que es pugui preguntar a la ciutadania sobre qualsevol assumpte. La major part dels meus companys tenen una visió d'Espanya plural i, per tant, federal. El que puc dir és que l'únic diputat que va venir a la manifestació en defensa de l'Estatut va ser en Gaspar Llamazares, que va entendre que aquella sentència del Constitucional era un atac a l'estat plural que és Espanya.

Fem un petit retrocés i ens trobem a finals de desembre. Dia en què es constitueix el Congrés. Una ampla majoria de la cambra va dedicar un ensordidor aplaudiment al Rei... Com es va sentir?

Incòmoda. Alguns grups van marxar, el nostre s'hi va quedar però vam demostrar el rebuig a aquella escenificació. No ens vam aixecar. En aquell moment vaig començar a percebre quina concepció es té a Madrid d'una cambra de representació com el Congrés, entesa com si fos el fòrum públic dels grecs: molt excessiu en aplaudiments i ovacions. Era surrealista veure com alguns diputats volien tapar amb aplaudiments la mala imatge de la monarquia. Va ser una sobreactuació molt descarada, fins i tot el Rei s'hi deuria sentir incòmode.

Dies després feia unes declaracions parlant de “papanatisme democràtic”...

Sempre he criticat, també al Parlament, les rigideses de les cambres a l'hora de funcionar. El culte a les institucions pel fet de mantenir un *status quo* que ens ha portat a un sistema democràtic molt perfectible. La intenció d'ICV i del grup d'Izquierda Plural és aixecar catifes i assenyalar el què no funciona, com ara la Corona. Una institució suprimible.

Creu que bipartidisme ha fet un flac favor a la modernització de les institucions?

Sí. Només des de l'esquerra plural s'estan introduint debats que seria impensable que sorgissin del bipartidisme. On també hi inclouria CiU. PP, PSOE i CiU han incrementat la seva agressivitat cap a les formacions petites. Ens intenten silenciar a cada ocasió.

Com ara?

En primer lloc, en la negativa històrica de revisar una llei electoral que penalitza la pluralitat. Però hi ha accions concretes, del dia a dia a la cambra, que demostren una mentalitat molt rígida dels partits majoritaris. Ho hem vist en el veto a preguntes; en la configuració dels grups parlamentaris, com en el **cas d'Amaiur**; en el fet que el Grup Mixt no tingui un portaveu en la comissió de secrets oficials o en el repartiment de les quotes a les iniciatives a presentar... En cada sessió, PP i PSOE poden fer 10 preguntes i nosaltres, per exemple, només una.

A vegades, mentre dinem, veiem plans televisius on es mostra un Congrés gairebé buit. Ens hem d'ennuegar o hi ha cap explicació per l'absentisme dels diputats?

Habitualment, els diputats som al Congrés. Però la gent també ha de tenir clar que tenim feina als despatxos, que rebem entitats, associacions i que hi ha un alt grau d'especialització. Jo mateixa, aquesta setmana passada, vaig reunir-me amb Greenpace o Intermón i mentre treballàvem en possibles accions conjuntes no podia assistir al Congrés...

Aquesta legislatura li ha tocat portar temes com l'energètic. ¿La convivència entre les grans elèctriques i les renovables és igual de difícil que entre les grans formacions i els partits minoritaris?

L'aposta per les renovables és un tema que, simplement, no interessa. Primer el PSOE i ara el PP han demostrat en els últims anys una manca de sensibilitat cap al sector verd i han apostat pel mercat elèctric, garantint l'alt nivell de beneficis de les elèctriques. Han afavorit el negoci rodó de l'àmbit hidroelèctric i nuclear i ens hem situat a la cua en l'ambició pel canvi de model energètic. Aquest hauria de ser un sector estratègic, però el segrest del *lobby* elèctric ens està generat problemes ambientals, econòmics i socials. El discurs criminalitzador i demagògic contra les energies netes ha calat.

Rebuig al Decret llei de moratòria de les energies renovables

S'assenyala sovint l'esquerra per una manca de propostes alternatives a les tisoires per tal de combatre la crisi. Doni'ns-en tres o quatre...

Després de quatre anys basats en l'austeritat estem veient que països que no estaven en recessió estan entrant en dinàmiques negatives. Caldria una inversió estratègica en sectors punters. I per a això calen recursos públics. El Banc Central Europeu hauria de destinar recursos a sectors productius i estratègics. El sector verd, que engloba el camp energètic i el de mobilitat, hauria de ser una aposta cabdal. I, per altra banda, el servei a les persones. Ens dirigim cap a l'aprimament dràstic de l'estat del Benestar i aquesta privatització encoberta no és la solució. Cal avançar cap a una fiscalitat alternativa i instal·lar el principi de "qui contamina, paga". I també caldria combatre el frau fiscal, que en el cas espanyol és del 23% del PIB. Cap país pot avançar així.

Es veu el final del túnel? Què ha de passar per a un canvi de polítiques?

Venim d'una crisi de valors i de model. Des dels anys 80 se'ns ha anat imposant un model econòmic neoliberal que ara està en el seu màxim exponent. Això s'ha d'emmarcar en una certa baixada de braços de la socialdemocràcia, que no ha estat capaç de construir una alternativa i s'ha sumat al discurs de la dreta. Això ha provocat un cert monopoli de la dreta a Europa, excepte a Dinamarca. La sortida la tenim en el mateix fracàs d'aquest model, que ens ha de fer reaccionar. El dogmatisme de l'austeritat no pot ser etern i, de fet, els EUA, amb una medicina diferent estan començant a remuntar. Cal anar construint l'alternativa i per això necessitem una ciutadania activa, sense por.

Ciutadania activa és sinònim de 15-M. Com ha de ser la convivència entre les formacions d'esquerra i el moviment dels indignats?

El 15-M i els moviments socials en general sempre han interpellat a la política. Des d'ICV no podem pensar que les crítiques al sistema no van amb nosaltres. Sempre hem tingut molt clar que el 15-M és divers i plural i que ningú es pot apropiat del moviment. El que hem fet és escoltar què tenen a dir sobre nosaltres i quines coses podem canviar per millorar. I, d'altra banda, cal comunicar-nos millor. Algunes reivindicacions del 15-M fa anys que les venim treballant, i no és just que ens fiquin a tots en un mateix sac. Sempre he pensat que la política es fa al carrer, a les entitats, a les associacions de veïns, a les universitats i, també, al Parlament. Cal derruir les fronteres on es

fa política.

Hi ha qui diu que “la vaga del 29-M no canviarà res”. Per què hi hem d'anar?

La utilitat a curt termini mai ha servit per la transformació social. És a dir, els grans avenços socials són fruit de resistir en moments clau i de llargues lluites. Estem davant d'una reforma laboral que vol acabar amb l'estatut dels treballadors i els seus drets. Elimina la igualtat entre treballadors i empresaris a l'hora de negociar les condicions. Però més enllà del text de la reforma, la vaga està situada en un context d'amenaça al model social. Estem veient retallades en educació, en salut, en prestacions de pobresa... S'hi ha d'anar per dignitat.

Qüestionari breu de perfil

Quin diari acostuma a llegir?

Sempre me'n miro tres o quatre al dia. Un d'ells ha desaparegut.

El 15-M és...

Un qüestionament de l'establishment.

Un polític que li mereixi respecte, fora del seu partit

El president de Sinistra Ecologia Libertà, Nicola Vendola

Una de fàcil: Barcelona o Madrid?

Barcelona és una ciutat molt més amable amb els veïns.

Ave o avió?

Ave, encara no he agafat l'avió per anar a Madrid.

Gràcia o Sant Andreu?

Sant Andreu...

Manel o Amics de les Arts?

Sóc més de Sidonie o de Love of Lesbian però, per anar de concert, Els Amics.

És seguidora del Barça. Què farà en Pep, renovarà?

Sí.

Imprimir

Enviar

